

χίαν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῖ ἐπιτρέπω νὰ νυμφευθῇς τὴν Ζωὴν.

Οἱ δύο νέοι μάτην παρεκάλειαν, μάτην ἐζήτησαν νὰ πείσωσι, καὶ μάτην διατρυφίσθησαν ὅτι ἡ εὐδαιμονία δὲν συνίσταται εἰς τὸν χρυσὸν καὶ εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ· ὁ Εὐστάθιος δὲν ἐνέδωκε, καὶ ἐπομένως ὁ Δημήτριος μετὰ μυρίους στεναγμούς, μετὰ μυρίους ὀρκους πίστεως αἰωνίας, ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐκλείειν ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας· τὴν δευτέραν ἦτον σιωπηλὸς καὶ ἀγριωπὸς ὡς σπληνιῶν λόρδος· τὴν τρίτην, ἐπεχείρησε νὰ συνθέτῃ ᾠδὴν εἰς τὴν Ζωὴν, ἀλλ' ἀπὸ ἐδασανίσθη μέχρι τῆς μεσημβρίας, παρητήθη, διότι ἡ ἐννοια καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν ἤθελον νὰ συμβιβασθῶσι. Τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν ἤρχισε νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ πρῶτον περὶ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. Εἰς τὴν Βλαχίαν λοιπὸν ἀπῆρχετο! εἰς τὴν Βλαχίαν, τὸν τόπον τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἡδονῶν· ἐκεῖ ὅπου αἱ ὁδοὶ εἶναι ἐστρωμέναι φλωρία, ὅπου οἱ ποταμοὶ κυλίσουσιν ἄμμον χρυσοῦ! εἰς τὰ ὅρη συνάζονται σμάραγδοι, καὶ ὅλοι οἱ λίθοι χρύπτουν ἀδάμαντας! Ἀπὸ τὴν γῆν ἐκεῖνῃ τῆς ἐπαγγελίας θὰ ἐξέλθῃ ὡς ἐξῆλθεν ὁ Ἀλημα-
ων ἀπὸ τοῦ Κροίσου τὸν θησαυρὸν, μὲ πλήρεις χρυσοῦ τοὺς κόλπους, τὸ στόμα, καὶ τὴν κόμην αὐτὴν. Ἀλλ' ἡ Βλαχία! ὦ! ἡ Βλαχία! ἐκεῖ ὁ τόπος ὅπου ῥέει μέλι καὶ γάλα! ἐκεῖ ἡ ζωὴ τῆς εὐδαιμονίας! ἐκεῖ ἡ πρυμνία καὶ ἡ πολυτέλεια! ἐκεῖ εἰς ἕκαστον κῆπον θάλλουσι ῥόδα ἔρωτος, εἰς ὅλα τῶν οἰκιῶν τὰ παράθυρα ὡς λύχνοι στίλβουσι λαμπροὶ ὀφθαλμοί, καὶ τὰ παράθυρα ἀνοίγονται ἐλαφρῶς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ νύουσι μυστηριωδῶς. . . Καὶ ἔπειτα μυριοτάλαντοι προῖκες πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπου μόνον ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα! Κἄνενός ἄρχοντος θυγατέρα. . . καὶ νὰ γίνῃ Σπαθάρης ἡ Ἀγαστὴ, ὡς τῶρα λέγουν συνταγματικώτερον, ὑπουργὸς τούτου ἡ ὑπουργὸς ἐκείνου! Καὶ τίς οἶδεν, ἴσως νὰ ἐκλεχθῇ καὶ Αὐθέντης ἐξαίρετης, ν' ἀρῇ τὰ γένειά, νὰ πορέσῃ τὰ σαμουροκάπακον, ἢ τὴν κούκχαν καὶ τὴν σαμουρόγουναν, ἢ τὴν χρυσοῦν χαμπανίτζαν, ἢ οἱ συνταγματικοὶ αὐθένται φοροδὸν σαμουρόγουναν καὶ σαμουροκάπακον. . .

Καὶ εἰς τοιαύτας παρεδίδετο ὀνειροπολήσεις ἡ φροσύνη του, ὁμολογουμένως ἐπιπορούτα, μέχρις οὗ, ἀνακλύσας τὸν Δούναδιν, ἐρθασεν εἰς Γαλά-
τῃον, καὶ ἀπὸ Γαλατζίου εἰς Βουκουρέστιον. Ἀμα δὲ εἶδεν ἑαυτὸν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐκλείει νὰ συλλέξῃ τὰ φλωρία ἀπὸ τὰς ὁδοῦς, ἀλλὰ εὔρε λίσπην πολλὴν καὶ φλωρία δὲν εὔρεν· ἀπῆλθε ν' ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν χρυσόρρουν Δουμβοβίτζαν, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τῆς περιεῖχε θόρυβον καὶ ὄχι χρυσόν· ἐζήτησε τὰ ὅρη ὅπου συνάζονται σμάραγδοι, καὶ οὔτε σμαράγδους εἶδεν, ἀλλ' οὔτε ὅρη· ἐλπίζων ἐθραυσέ τινες λίθους, καὶ ἀδάμαντας εἰς αὐτοὺς δὲν εὔρε· περιεφέρετο ἔχων τὸ βλέμμα ἐστηριγμένον εἰς ὅλα τὰ παράθυρα, ἀλλ' ἐκινδύνευσεν δεκάκις νὰ πατηθῇ ἀπὸ τὰς ἀμάξας, τὰ παράθυρα ἔμενον ἐρμητικῶς κλειστά, καὶ ἀσράπτοντας ὀφθαλμοὺς δένειδε νὰ τῷ νεύωσιν· ἐπερίμενε νὰ τὸν ἐκλέξωσιν Αὐθέντην ἢ ἄρχοντα, ἀλλ' οὐδεὶς οὐδὲ Καλὴν Ἥμέραν τῷ εἶπε. Ἐπερίμενε πλουσίας προτάσεις γάμων, καὶ τῷ ὄντι τῷ ἔγινον δύο· ἡ μὲν διὰ γραίαν μονόφθαλμον καὶ χωλὴν, θέλουσαν νὰ παρηγορήσῃ τὴν δευτέραν χηρεῖαν τῆς· ἡ δὲ διὰ νέαν, ἥτις ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ μυρίων φλωρίων τὴν τρις καταρρεύσαν ὑπόληψίν τῆς. Καὶ ὁ Δημήτριος ἰδὼν ὅτι δὲν τῷ ἔμεναν εἰμὴ νὰ στρέψῃ τοὺς χαλινούς τῆς φαντασίας του πάλιν πρὸς τὴν Ζωὴν, ἔψαλε πάλιν τὴν πίστιν καθ' ὅλους τοὺς τύπους.

Ἦρχετε λοιπὸν νὰ συνθέτῃ ἀπ' ἀρχῆς πάλιν τὸ εἰδύλλιον του. Μίαν ἐσπέραν, κλείσας τὸ διπλότυπον τοῦ κυρίου του, ἤρχισε νὰ ὑπολογίζῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἔμπορος παρ' ᾧ εἰργάζετο τὸν ἡγάπα, ὅτι ἐκ τοῦ μισθοῦ ὃν τῷ εἶδιε καὶ τινος εἰς τὰ κέρδη μερίδας ἤθελε μετ' οὐ πολὺ ἔχει μικράν τινα περιουσίαν, ἐλπίδα μείζονος εἰς τὸ μέλλον, καὶ πρὸ πάντων ἐξησφαλισμένην τὴν ὑπαρξίν του, ὥστε ὁ Εὐστάθιος ἤθελεν εὐχαριστηθῇ. Ἐπειτα δὲ, παραδιδόμενος εἰς τὰς φαντασίας του, οἷτινες εὐκόλως ἀφηνίαζον, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ποίαν οἰκίαν θὰ ἐνοικιάσῃ, ὅταν θὰ νυμφευθῇ, πῶς θὰ διαταξῇ τὰς καθημερινὰς του δαπάνας, ἂν θὰ ἔχῃ μίαν ὑπηρετρίαν μόνον ἢ καὶ ἕνα ὑπηρετὴν, ποίους θὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰ στεφανώματα, πῶς ἡ Ζωὴ θὰ στολίσῃ τὴν κόμην τῆς, καὶ ἔτρε-
γεν ἡ φαντασία του, καὶ ἔτριχε, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, χωρὶς νὰ τὸν ἀρῇσῃ κἄν νὰ ἰδῇ ὅτι εἶχε νυκτώσει, καὶ φῶς δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτι-
όν του.

Αἰθένης ἤκουσε τινὰ χτυπῶντα τὴν θύραν του. — Εἰτέλθε! εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ εἰσῆλθε μὲν

Αὐθέντης, ὡς πρὸ τῶν 1821.

Καὶ εἰς τοιαύτας παρεδίδετο ὀνειροπολήσεις ἡ φροσύνη του, ὁμολογουμένως ἐπιπορούτα, μέχρις οὗ, ἀνακλύσας τὸν Δούναδιν, ἐρθασεν εἰς Γαλά-
τῃον, καὶ ἀπὸ Γαλατζίου εἰς Βουκουρέστιον. Ἀμα δὲ εἶδεν ἑαυτὸν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐκλείει νὰ συλλέξῃ τὰ φλωρία ἀπὸ τὰς ὁδοῦς, ἀλλὰ εὔρε λίσπην πολλὴν καὶ φλωρία δὲν εὔρεν· ἀπῆλθε ν' ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν χρυσόρρουν Δουμβοβίτζαν, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τῆς περιεῖχε θόρυβον καὶ ὄχι χρυσόν· ἐζήτησε τὰ ὅρη ὅπου συνάζονται σμάραγδοι, καὶ οὔτε σμαράγδους εἶδεν, ἀλλ' οὔτε ὅρη· ἐλπίζων ἐθραυσέ τινες λίθους, καὶ ἀδάμαντας εἰς αὐτοὺς δὲν εὔρε· περιεφέρετο ἔχων τὸ βλέμμα ἐστηριγμένον εἰς ὅλα τὰ παράθυρα, ἀλλ' ἐκινδύνευσεν δεκάκις νὰ πατηθῇ ἀπὸ τὰς ἀμάξας, τὰ παράθυρα ἔμενον ἐρμητικῶς κλειστά, καὶ ἀσράπτοντας ὀφθαλμοὺς δένειδε νὰ τῷ νεύωσιν· ἐπερίμενε νὰ τὸν ἐκλέξωσιν Αὐθέντην ἢ ἄρχοντα, ἀλλ' οὐδεὶς οὐδὲ Καλὴν Ἥμέραν τῷ εἶπε. Ἐπερίμενε πλουσίας προτάσεις γάμων, καὶ τῷ ὄντι τῷ ἔγινον δύο· ἡ μὲν διὰ γραίαν μονόφθαλμον καὶ χωλὴν, θέλουσαν νὰ παρηγορήσῃ τὴν δευτέραν χηρεῖαν τῆς· ἡ δὲ διὰ νέαν, ἥτις ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ μυρίων φλωρίων τὴν τρις καταρρεύσαν ὑπόληψίν τῆς. Καὶ ὁ Δημήτριος ἰδὼν ὅτι δὲν τῷ ἔμεναν εἰμὴ νὰ στρέψῃ τοὺς χαλινούς τῆς φαντασίας του πάλιν πρὸς τὴν Ζωὴν, ἔψαλε πάλιν τὴν πίστιν καθ' ὅλους τοὺς τύπους.

Ἦρχετε λοιπὸν νὰ συνθέτῃ ἀπ' ἀρχῆς πάλιν τὸ εἰδύλλιον του. Μίαν ἐσπέραν, κλείσας τὸ διπλότυπον τοῦ κυρίου του, ἤρχισε νὰ ὑπολογίζῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἔμπορος παρ' ᾧ εἰργάζετο τὸν ἡγάπα, ὅτι ἐκ τοῦ μισθοῦ ὃν τῷ εἶδιε καὶ τινος εἰς τὰ κέρδη μερίδας ἤθελε μετ' οὐ πολὺ ἔχει μικράν τινα περιουσίαν, ἐλπίδα μείζονος εἰς τὸ μέλλον, καὶ πρὸ πάντων ἐξησφαλισμένην τὴν ὑπαρξίν του, ὥστε ὁ Εὐστάθιος ἤθελεν εὐχαριστηθῇ. Ἐπειτα δὲ, παραδιδόμενος εἰς τὰς φαντασίας του, οἷτινες εὐκόλως ἀφηνίαζον, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ποίαν οἰκίαν θὰ ἐνοικιάσῃ, ὅταν θὰ νυμφευθῇ, πῶς θὰ διαταξῇ τὰς καθημερινὰς του δαπάνας, ἂν θὰ ἔχῃ μίαν ὑπηρετρίαν μόνον ἢ καὶ ἕνα ὑπηρετὴν, ποίους θὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰ στεφανώματα, πῶς ἡ Ζωὴ θὰ στολίσῃ τὴν κόμην τῆς, καὶ ἔτρε-
γεν ἡ φαντασία του, καὶ ἔτριχε, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, χωρὶς νὰ τὸν ἀρῇσῃ κἄν νὰ ἰδῇ ὅτι εἶχε νυκτώσει, καὶ φῶς δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτι-
όν του.

Αἰθένης ἤκουσε τινὰ χτυπῶντα τὴν θύραν του. — Εἰτέλθε! εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ εἰσῆλθε μὲν